

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXIII.

Art. VI. Non alia Religio est vera & Divinitus revelata, nisi Christiana,
contra Paganos & Christi Divinitatem negantes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

& submissionem voluntatis in ijs faciendis, quæ ipse vult. Nec est hominis Deum colere pro libitu suo.

Accipe rem in exemplo. Catholici credunt, Verbum esse incarnatum, Turcæ credunt, non esse incarnatum: Catholici Christum adorandum prædicant, Judæi contemnendum. Jam quæro: vel Deus utrumque revelavit, Verbum esse incarnatum & non esse in-

carnatum? & Deus erit mendax: vel revelavit neutrum? & utraque Religio est falsa, & neutra placebit: vel revelavit unum duntaxat? & altera Secta, quæ id negat, est infidelis, erronea, & Deo exosa, consequenter non salvifica: ergo Religiones oppositæ non sunt salvificæ. Eodem modo procede de Christo adorando.

ARTICULUS VI.

Non alia Religio est vera & Divinitus revelata, nisi Christiana, seu quæ profitetur, Christum esse verum DEUM.

Contra Paganos, & Christi Divinitatem negantes universim.

SUMMARIUM.

1. Ubique certissima & constanti fama vulgatum est, fuisse aliquando hominem profus mirabilem, qui dicebatur JESUS Christus.
2. Cujus Divinitas inconcussis argumentis probatur.
3. Imprimis quidem ex ipsa Persona Christi.
4. Deinde ex ejus doctrina, mirabiliter propagata.
5. Denique ex ejus operibus, seu miraculis.
6. Quæ in Christi nomine etiam præterita sunt ab illius Discipulis.
7. Quare miracula Christi, ac ejus invocato nomine facta, non debent esse suspecta.
8. Dilemma ex S. Augustino desumptum.
9. Confirmatur Divinitas Christi ex vaticinijs Prophetarum.
10. Ut adeo non tantum sit evidenter credibilis, sed etiam evidenter credenda.

Sciendum 1. Toti Mundo notum esse, quod aliquando fuerit in Judæa Vir profus admirabilis, JESUS R. P. Pichler Theol. Polemica.

nomine, innocentia vitæ, sanctitate doctrinæ, & factis stupendis celebratissimus, quem Christiani adorant ut

F verum

verum Deum verumque hominem, Turca venerantur ut magnum & prodigijs clarum Prophetam, Judai vero detestantur tanquam Seductorem ac hominem blasphemum, quem etiam, quia Filium DEI naturalem se dixit, ingenti barbarie affixum cruci crudeliter occiderunt. Hæc & similia de Christo adeo certa sunt evidentia facti, ut saltem fides humana ijs denegari non possit sine stultitia & perveracia nota. Et quamvis Pagani & Gentiles Evangelistarum de Christo historiam pro Verbo Divino non habeant: si tamen iisdem (præsertim quia hæc scripserunt ijs temporibus statim, quibus acciderunt publicè in urbe Jerosolymitana, aliisque celebrioribus locis) uti & alijs Historiographis, ea passim confirmantibus, & insuper communi fama, non crederent; non minùs rideri forent, quàm si quis credere renueret, fuisse aliquando in Mundo regionem, quæ Judæa, urbem, quæ Roma, & hominem, qui Aristoteles, aut Mahumetes &c. dictus sit.

2. Sciendum 2. Religionem Christianam non posse firmam consistere, & pro vera Religione haberi, nisi tam firmis & inconcussis argumentis stabilatur Christi Divinitas, ut à nemine, qui hæc argumenta ritè apprehendit, sine stultitia & Divina Majestatis injuria manifesta negari ullatenus possit. Talia nunc argumenta breviter adducam, non quidem ex Sacris Scripturis *qua Divinis*, tum quia res est contra Paganos, qui Scripturas nostras pro Divinis non agnoscunt, tum quia contra Arianos, qui Scripturarum textus

eludunt, in alio sensu explicatos; sed ea depromam ex ipsa Christi persona, ejus verbis, & factis, communi fama & Historiarum consensu ita comprobatis, ut ex ijs cuilibet intellectui rectè disposito manifestum ac evidens fiat, Divinitatem Christi prudenter & sine piaculo negari non posse, sed eam evidenter non modò credibilem, verum etiam credendam esse. Qua veritate supposita per se sequitur, Religionem, quæ profitetur Christum esse verum DEUM, esse veram, omnes autem sectas, quæ id negant, esse falsas. Proinde

3. Dico. Christus est verus DEUS. Probat 1. ex Persona Christi. Vel Christus est verus DEUS, vel fuit homo sceleratissimus: Christus non fuit homo sceleratissimus: ergo est verus DEUS. Mest clara, quia Christus tam per se quàm per suos discipulos se asseruit Filium DEI naturalem, & propter hanc causam à Judæis crucifixus est: vel igitur asserendo se Deum dixit veram vel falsum? si verum: ergo est verus DEUS. Si falsum: ergo fuit homo sceleratissimus, utpote per summam blasphemiam tantis studijs sibi arrogans Divinitatem, imò majoribus, quàm ipse Lucifer; & simul in re gravissima per intolerabilem imposturam decepisset homines. Jam probatur 2. quòd nempe Christus non fuerit homo sceleratissimus, & quidem evidenter 1. ex ejus vita & gestis, quæ fuerunt adeo sceleris pura, ut summi ejus & capitales inimici omni sua inquisitione non invenerint verum crimen, sed falsis testibus & meris calumnijs ad Pilatum detulerint innocentem, ipso

pub-

publicam ejus innocentie testimonium perhibente Ethnico Judice. 2. Ex doctrina Christi, quam tradidit purissimam & sanctissimam. 3. Ex stupendis prodigijs, quae patravit, quibus tanquam proprio caractere DEUS nec solet, nec potest hominem improbum ejusque doctrinam commendare.

Confirmatur. Vel Christus est verus DEUS, vel fuit homo stultissimus: non fuit homo stultissimus: ergo est verus DEUS. M. iterum est clara; quia Christus se gessit pro DEO, & talem se edixit: vel igitur verum dixit; & est verus DEUS: vel falsum; & fuit stultissimus; non enim est major stultitia, quam si purus homo se gerat pro DEO, & alijs id persuadere nitatur. Sic utique ab omnibus habeatur pro stultis tres illi, quorum unus se Patrem aeternum se asseruisse dicitur, alter Spiritum S. & tertius SS. Trinitatem. Et sane summa fuisset Christi stultitia, conantis introducere Religionem novam DEO, hominibus, & demoni inimicam: DEO quidem, quia DEUS nihil magis averfatur quam cultum ejus, qui se falso Deum asserit: hominibus, quia Religio Christi reluctatur summopere cupiditatibus hominum: demoni, quia Religio Christi oppugnat vitia, & proscribit demonis cultum in evertendis Idolis. Itaque probatur m. quod nempe Christus non fuerit stultissimus, & quidem evidenter 1. quia duodennis adhuc instituit Doctores veteranos Judaeorum. 2. Quia tam sapienter dicebat ad populum, ut multa millia ei auscultando obliviscerentur etiam cibi, alij vero testaren-

R. P. Pichler Theol. Polemica.

tur, nunquam sic locutum esse hominem. 3. Quia novit dexterrime respondere Scribis & Pharisaeis, eos confundere, & elingues reddere. 4. Quia novit etiam futura, & secreta cordium. 5. Quia doctrinam reliquit mundo admirandam, & caelesti sapientia plenam. 6. Quia nec ipse nec ipsius doctrina unquam potuit falsitatis vel ignorantiae convinci etiam à lynceis & malevolis censoribus. 7. Quia nec Gentiles, nec Mahumetani, nec Judaei, jurati hostes, unquam ausi sunt affirmare, Christum fuisse fatuum, aut stultum; aut Christianos; moribus & scientijs excelsissimos, insimulare stultitiae, cujus tamen insimulari merito possent, si homini fatuo & stulto, Divinitatem affectanti, fidem haberent.

4. Probatur 2. Ex doctrina. Tam mirabiliter propagata est doctrina, quam Christus de se, & summis mysterijs spargere coepit, ut id fieri non potuisset absque peculiari virtute Divina, qua utique puri hominis doctrina caret. Consideremus enim hujus propagationis circumstantias; nam 1. erat doctrina ipsa valde ardua captu & factu, quippe inter alia proponebat credendum, *Deum quidem esse unum in essentia simul tamen trinum in Personis, Verbum seu Filium DEI Naturalem assumpsisse carnem humanam, ac in ea passum, crucifixum, & mortuum esse pro suis inimicis, eundem Filium DEI incarnatum ad verba Sacerdotis poni quotidie sub specie panis & vini, ac à fidelibus manducari &c.* Sic inter alia difficilia factu jubebat multa vitiose sensualitati ac hominum superbiae contra-

ria. v. g. ut *frænentur cupiditates divitiarum & voluptatum carnis, ut ignoscatur, imò diligantur inimici, fiat confessio peccatorum etiam occultissimorum coram homine.* &c. 2. Auctor hujus doctrinæ, scilicet Christus ipse, suffixus est inter duos latrones in crucem probrosissimam. 3. Doctores, quos Christus ad hanc suam Doctrinam disseminandam misit in mundum universum, erant homines pauci, rudes, illiterati, & plerique piscatores, nulla nobilitate, potentia, divitijs &c. præditi. 4. Mundus, cui persuaderi debebat, eo tempore jacebat propemodum rotus in abyflo atrocissimorum scelerum Idololatriæ, libidinis, avaritiæ, crudelitatis &c. 5. Opponebant se Principes Mundi, Imperatores, Reges, & armata tyrannorum sævitia: obistebant sapientiæ & Philosophiæ prima capita: Gentiles ridebant crucifixum DEUM: Judæi blasphemabant velut Fictitium Messiam: obstabat crassa & late dominans rerum divinarum ignorantia: renitebatur ubique essentis vivendi licentia: & ipse tenebrarum Princeps, metuens Regno suo, nullum non movebat lapidem ad eliminandam & supprimendam Christi doctrinam. 6. Brevi temporis spatio non solum in una vel altera urbe, Provincia, Regno, sed per totum Mundum promulgata non solum, sed etiam ferè ubique à plurimis recepta est hæc doctrina, quæ Christum prædicabat verum Deum, nequicquam renitente Orco, Gentilium potentia, Judæorum dolo. Quis igitur prudens incicias ibit, non absque peculiari virtute divina fuisse propaga-

tam doctrinam, quia Christus prædicabatur Mundo tanquam verus DEUS, Mundique Redemptor? Quis autem vel somnariæ poterit, Deum tam mirabiliter sua virtute posse & velle propagare doctrinam falsam? Ergo Christus est verus Deus.

Confirmatur 1. ex innumeris prodigijs, quibus Deus velut suo sigillo confirmavit doctrinam de Divinitate Christi ab Apostolis, & alijs annunciatam, quibus pleni sunt libri Historici. Confirmatur 2. ex sapientia tot Doctorum, quos obstupuit Mundus: ex fortitudine Martyrum, quorum non est numerus in omnibus Mundi partibus, in omni sexu, in omni ætate, in omni tormentorum genere: ex sanctitate prodigiosa tot Confessorum, Anachoretarum, Virginum, & præsertim Religiosorum utriusque sexus: qui omnes unanimi consensu, & profuso sanguine, spreto honore, projectis opibus, doctrinam de Christi Divinitate amplexati, tutati, & testati sunt. Confirmatur 3. ex eo, quia doctrina Christi nunquam potuit vel in minimo convinci falsitatis & erroris ab astutissimis Sophistis tanto sæculorum lapsu; cum tamen in alijs doctrinis omnibus, quæ Christum non profitentur, uti est Gentilium, Paganorum, & Judæorum, plures manifestæ faciitates & errores contra rationem naturalem facile deprehendantur.

Probatur 3. ex operibus seu miraculis Christi: si Christus vel unicum paravit verum miraculum ex propria virtute, aut in confirmationem suæ doctrinæ, tunc evidenter est innegabilis ejus Divinitas: sed Christus non unum

dun-

aduntaxat verum patravit miraculum, sed plura: ergo. Ma. est evidens; quia verum miraculum est opus vires totius nature creata, Angelorum, hominum, demonum excedens, & à solo DEO patrabile: ergo si Christus propria virtute patravit vel unicum verum miraculum; Divinitas ipsi negari nequit: aut si vel unicum fecit miraculum in confirmationem suae doctrinae, hoc ipso erit verus DEUS, quia docuit, se esse verum DEUM; implicat enim evidenter, ut DEUS miraculo, tanquam suffragio sibi proprio, approbet falsum, cum ejusmodi signo, tanquam sua locutione & testimonio, homines induceret in errorem, & à suo cultu averteret. Min. pariter innegabilis est, & constat ex historia Evangelica, toti orbi nota. Ibi narratur 1. Christum fuisse natum ex Virgine, conceptum sine virili semine, praenuntiatum ab Angelo, adoratum à Pastoribus, ad praesepe accitis ab Angelica voce, demonstratum tribus Magis à stella, qui è longinquo adventantes eum adorabant tanquam verum DEUM in paupere stabulo pannis involutum. 2. Duodennem in templo docuisse Doctores. 3. In Cana Galileae aquam mutasse in vinum. 4. Tempore praedicationis suae caecis contulisse visum, surdis auditum, claudis rectum incessum, mutis loquelam, paralyticis membrorum usum, morbidis sanitatem, energumenis libertatem à daemone. 5. Imò mortuis vitam, uti Lazaro jam sepulto, filio viduae in Naim ad sepulchrum elato, & puellae Archisynagogi. 6. Paucis panibus multa hominum millia satiasse. 7. Procellosum

mare solo jussu pacasse, ficcis pedibus calcasse. 8. Praedixisse futura; & cognovisse secreta cordium. 9. Inimicam cohortem his verbis *ego sum* ter in terram prostravisse, & uni ex illa resedam auriculam mox redintegrasse; ipso in cruce expirante commotam esse terram, scissas petras, mortuos prodixisse redivos ex monumentis apertis, solem per tres horas praeter omnem naturam cursum universo orbi obscuratum. 10. Ipsum verò tertia die resurrexisse à mortuis clauso sepulchro. 11. Clausis januis ingressum esse ad discipulos, iisque sapius se visendum, imò vulnerum relictas cicatrices praebuisse palpan das. 12. Triumphantem ascendisse ad caelos, relictis suorum pedum vestigijs; & intuentes discipulorum turba. Quis igitur neget, Christum fecisse miracula, omnem Angelorum, hominum, & demonum virtutem excedentia? Certè si diabolus posset suscitare mortuos, obscurare solem per universam terram, cognoscere futura & cordium secreta, eaque revelare, pridem fecisset in gratiam veneratorum &c. Quòd autem Christus similia fecerit propria virtute, insinuat sapius ab ipsis Evangelistis, praesertim dum dicunt, eum *resurrexisse, ascendisse, imperasse ventis, & mari* &c. Quòd autem facta sint ad confirmationem ejus doctrinae, clarum est, quia DEUS tanta miracula patrando per Christum clarissimè testificatus est, Christum à se amari, consequenter voca & sibi grata esse, quae à Christo docebantur. Imò DEUS fuisset obligatus aliud adhuc longè excellentius

miraculum patrare, quo omnibus palam fieret; miracula Christi esse spuria & falsa, & Christum non esse Deum; ne scilicet Deus ipse tot ac tam manifestis signis deciperet universum orbem, ac in errorem induceret circa rem summimomenti. Sed

Si cui forte, quamvis immeritò, suspecti forent Evangelistæ & Scriptores Christiani, audiat Scriptorem ex Judæis celeberrimum, nempe Josephum, qui l. 18. Antiquit. c. 4. de Christo ita scripsit: *Et tempore fuit JESUS, vir sapiens (si tamen virum eum fas est dicere: erat enim mirabilium operator, & Doctor eorum, qui libenter vera suscipiunt, plurimosque tam de Judæis, quam de Gentibus Sectatores habuit) Christus hic erat &c.* Item audiat, quid Mahumet in Alcorano c. Elbachera dicat, Deum sic sibi loquentem inducens, *Dedimus JESUM Filium MARIE, ut faceret miracula, & prodigia manifesta, & fecimus eum per Spiritum S. & insufflavimus in MARIAM de Spiritu nostro, & conceptus est Christus virtute Dei de Matre sanctissima & purissima super omnes mulieres.*

6. Sed & Discipuli Christi, invocato folius Christi nomine ac virtute, fecerunt semper illustrissima miracula. Sic Petrus in nomine JESU claudum subito sanatum jussit ambulare: Joannes in ferventi oleo illæsus perstitit: isti & alij innumeri, etiam post Apostolorum tempora, folius Christi ope implorata, aut solo crucis signo cæcis visum, surdis auditum, ægris sanitatem, mortuis vitam reddiderunt, ut referunt viri fide

dignissimi Basilius, Chrysostomus, Hieronymus, Gregorius, Athanasius, Augustinus, Bernardus, Bonaventura &c. Sic tota Germania in suo Bonifacio: tota Anglia in suo Augustino: tota Hibernia in suo Patritio: tota Dania in suo Remberto: India in suo Francisco. Xaverio agnovit verum miraculorum patrarem; qui omnes fidem Christianam & Christi Divinitatem prædicantes, innumeris miraculis eam comprobârunt, id ipsis promittente ipso Christo. Qui verò hæc omnia revocare in dubium vellet, aut præfactè negare, protervus sanè & impudens foret, tot historias, & Scriptores summæ auctoritatis spernendo, & totum mundum levitatis stolidæ ac nimia credulitatis arguendo: imò apertè desperet non minus, ac ille, qui negaret, fuisse olim hominem, Julium Cæsarem nomine, qui suis armis Gallias subjecisset imperio Romano, aut Romanos suum Dominium extendisse ad plurimas provincias, quas bellica virtute sibi subjugâssent &c. aut alia, quæ communi calculo à profanis Historicis referuntur, & communi fama probantur.

7. Dices. Non omnia statim habenda sunt pro miraculis, quæ videntur esse miracula; cum experienciâ constet, effectus sæpè naturales, vel demonis præstigias fuisse, quæ ab imperitis prodigia esse credebantur. *¶* Effectus naturales non sunt tam repentinae curationes, solo verbo, vel crucis signo, in momento factæ, resuscitatio mortuorum, obscuratio solis per universam terram, conversio aquæ in vinum.

num &c. Multò minus prestigia diaboli censerentur, ubi de nullo commercio cum diabolo constat, sed potius oppositum, dum ipsi daemones pelluntur ex corporibus obsessorum, utut reluctantes. 2. Ubi nulla peregrinatio, nec incantamenta, inanes ceremoniae, & gestulationes. 3. Ubi omnia fiunt publicè inspectantibus & ringentibus acerrimis hostibus, solo vocis imperio, simplici contactu, pio in caelum obtutu, sola Divini Nominis invocatione &c. 4. Ubi finis non est vana gloria, curiositas vitiosa, pretium & lucellum temporale &c. Sed sola Divini Nominis gloria, major DEI cognitio, aestimatio, & amor &c. damnata confusio, hominum utilitas praesertim spiritualis, morum correctio, virtutis incrementum. 5. Ubi is, qui miraculum facit, eximjis virtutibus, & rara vita sanctimonia conspicuus est. Quae omnia in miraculis Christi, ac ejus Discipulorum deprehenduntur. Ubi autem haec circumstantiae comitantur insolitum & prodigiosum factum, nulla suspicio fraudis aut prestigiarum diabolicarum locum habere debet; cum ad DEI Providentiam spectet, insolitos effectus & in speciem prodigiosos non permittere, quorum falsitas ex ejusmodi signis dignosci nequeat. Verum demus & hoc, nullum ex omnibus, quae passim narrantur, à Christo, vel in Christi nomine factis prodigijs veri miraculi gradum attingisse (quod equidem evidenter incredibile & impossibile judico) nemo tamen ratione praeditus inficias ibit, summum miraculum fuisse, quòd Mundus sine miraculo crediderit in Christum, à Judaeis

tam crudeliter & ignominiosè habitum eumque adoraverit tanquam Filium DEI Naturalem, ac illius doctrinam tam arduam, sibi, carni, daemoni, adeò adversantem, nullo adactus miraculo receperit. Unde cum D. Augustino l. 22. de Civit. DEI c. 5.

Sic argumentor. Vel Christus in confirmationem suae Divinitatis, & doctrinae, edidit miracula vel non? si edidit, evidenter est innegabile, eum fuisse verum DEUM: si non edidit, tunc ingens & maximum miraculum est, quòd Mundus hominem, adeò contemptum, humiliatum, crucifixum pro DEO agnoverit, ejusque doctrinam tam creditu, quàm factu adeò difficilem receperit, per paucos, pauperesque piscatores, & illiteratos sibi propositam. Quod miraculum eò quidem excellentius foret, quo difficilius est expugnare oblectantium mentes & corda, quàm corpora motui obstitentia; nam istud etiam Angeli possunt, quodlibet Corpus, quò volunt, movendo; illud autem, nempe intus pro arbitrio movere animos, solius Divinae Virtutis opus est.

Nihil jam dicam de vaticinijs Prophetarum Isaiae, Danielis, Davidis &c. qui sicut Messias seu Christi Redemptoris Nativitatem ex Virgine in Bethlem Juda, stellam, adventum, & muna Magorum, fugam in Aegyptum & reditum, miracula in sanandis agris, surdis, claudis, caecis &c. dolores, vulnera, mortem, descensum ad inferos, resurrectionem à mortuis, ascensionem ad caelos, praedicationem doctrinae per Apostolos, conversionem Gentium ad

Christi

Christum &c. prædixerunt, antequam
evenirent, ut videre est apud Thyrsu-
m Gonzalez adversus Mahumet. p. 1.
l. 1. c. 6. & seqq. Bellar. in Conc. de
fid. conc. 4. & alios; ita etiam testati
sunt ipsius Divinitatem: adeoque sicut
fuerunt veridici prædicendo vitam, do-
ctrinam, & Ecclesiam Christi, ita ve-
ridici fuisse censendi sunt asserendo ejus
Divinitatem; quam veracitatem à ne-
mine nisi à DEO habere possunt Pro-
phetæ de rebus futuris vaticinantes.

10. Atque ex his, quæ hæcenus dixi-
mus, non modò rectè inferitur, Chri-
stum esse verum DEUM, ejusque Di-

vinitatem evidenter credibilem, verum
etiam evidenter esse credendam, &
quidem ex obligatione gravi, ita ut co-
ram DEO inexculpabiles sint, qui visis
vel auditis tot signis & argumentis tam
evidentibus non credunt in Christum,
ac Religionem Christianam non ample-
ctuntur. Cùm nulla alia Religio, quæ
Christum non agnoscat pro vero DEO,
eique servit, possit esse vera & salvifica:
neque plures Religiones inter se oppo-
sita, uti sunt Gentium, Turcarum, Ju-
daeorum, & Christianorum, possint esse
veræ, DEOQUE placere, ut partim
diximus, partim dicemus.

ARTICULUS VII.

Beatitudo & finis ultimus Hominis non sunt voluptates
Corporis.

Contra Turcas.

SUMMARIUM.

<p>1. A Paganis universim sumptis fit
transitus ad eos in specie, nempe ad
Turcas.</p> <p>2. Qui originem ducunt à Mahume-
te: quis iste fuerit.</p> <p>3. Quale monstrum Turcismus.</p> <p>4. Nefanda scelera suis permittit.</p> <p>5. At lepidissimas fabulas, & ab-
surda manifesta in libro Thalmud
proponit.</p> <p>6. Inter alia beatitudinem hominis,</p> | <p>etiam in altera vita, constituit de
voluptatibus corporis.</p> <p>7. 8. 9. 10. Quod evidenter absurdum
& falsum est.</p> <p>11. Turca nec ex ratione, nec ex
miraculis, nec alio modo efficaci-
ter probare possunt, suam Seltam
esse veram, imò evidentissimam ha-
bent præsumptionem contra se.</p> <p>12. Quales delicias aliquando habi-
turi a suis corpora Beatorum iuxta
Catholicos,</p> |
|---|--|

Scien: